

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theodōritu Episkopu Kyru Kai Eyagriu Scholastiku Ekklesiastikē Istorìa, Eklogai Apo Tōn Istorion Philostorgiu Kai Theodōru

Theodoretus <Cyrrhensis>

Mogvntiae, 1679

XXXIV. De his, quae Joannis causâ acciderunt.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14162

αὐτῶν ἐκόμεσε γόνασιν. ἔτω πέφυκεν δὲ τῆν
καλαιδεῖν τε καὶ καταπλήθειν καὶ τὰς ἀγαν
δυσμενεσάτους.

Κεφ. λδ΄.

Πεὶ τῶν δὲ αὐτῶν συμβηκότων.

Ἀλλ' οὐκ ἠνεγκεν ὁ Φθὼν τὰς τ' ἐκείνης
φιλοθετίας μαρμαρυγὰς ἀλλὰ ταῖς
οικείας χησάμενος μηχαναῖς, τὴν βασι-
λεύσαν πόλιν, μᾶλλον δὲ τὴν οἰκουμενὴν ἀ-
πασαν, τ' ἐκείνη γλώττης ἐσέρησε καὶ φρενός.
ἐγὼ δ' ἐν τῷ δευτέρῳ μέρει τ' ἰσορίας χηόμενος,
ὅσα οἶδα ὅ, τι πάθω. διηγήσομαι γὰρ τὴν κτ'
τῆτα τοιμηθεῖσαν ἀδικίαν βεβλόμενος, τὴν
ἀλλήν δὲ τὴν ἡδικοκίτων ἀιχυρίομαι. ἔ-
δὴ χάριν αὐτῶν καὶ τὰς ἀποσηγορίας κατα-
κρύψαι περὶ σόμου. ἔτοι διαφόρους δυσ-
μενείας ἐρηκότες προσφάσεις, τὴν μὲν ἀσράπ-
κασαν τὴν ἀνδρῶν ἰδέω ὅσα ἠθέλησαν δρετὴν.
δυσήνεος δὲ πῶς κατήγορος δὲράτης, καὶ τῆς
συκοφαντίας τὸ προφανές θεώμενοι, πόρ-
ρω τὴν ἀσέως ἐκάθησαν τὸ σωδελιον, καὶ τὴν
ἡφον δὲ ζήνηκαν. ὁ δὲ βασιλεὺς ὡς ἰερῶσι
πισεύσας, πόρρω αὐτὸν ἔασε. γυρῶν πρὸς
ἑτάξεν. ὁ δὲ μὴ τε τ' κατήγορος ἀκῆσας,
μῆτε τὴν ἀπολογίαν προσεγγκῶν, ὡς ἐλη-
λεγυρῶν ἐφ' οἷς ἠπάθη καταλιπεῖν τὴν πό-
λιν ἠναγκάσθη, καὶ τὸ ἐν τῷ στόματι ἔπῳνε
κείμενον κατέλαβεν ἰερόν. ἔτω γὰρ ἐκείνο τὸ
δῆμιον ὀνομάζουσι σεισμῶν ἡμεγίσε νύκτωρ
γεγρημένον, καὶ δέμαί τ' τὴν βασιλίδα,
κατερηκίον, πρέσβεις ὑπὸ τὴν ἑὼ ἀπὸς
τὸν ἐληλαμῶν ἀπεςάλθησαν, ἀνιβολέντες
ὡς τάχιστα τὸ ἀσυκαλαβεῖν, καὶ σῆσαι τὴν
πόλιν τὸν κίνδυνον. καὶ ἔτεροι δὲ μὲν ἐκείνης
ἐπέμψθησαν, καὶ ἄλλοι μὲν τῆτα, καὶ πλήρης
ὁ βόσπορος τῶν πεμπομένων ἐχρῆτο. ἐπὶ δὲ
ἡ τῆτο ἐπιστάται ἔγνω λέως, ἐκάλυψαν
λαῖς πορθημείοις τ' προπολίδοις τὸ στόμα. ἀπαν-
τες γὰρ ὑπῆλθον, τὰς ἐκ κηρῶν λαμπάδας
προσάπθοντες. τότε μὲν ἐν τῷ δυσμενῶν
διελύθη σίφος. ὀλίγων δὲ διελεθόντων μνηῶν,
συνεθροίσθησαν αὐτοῖς καὶ δίκας εἰσέπραττον
ἐτῶν ψευδῶν ἐκείνων γραφῶν, ἀλλὰ τ' μὲν τὴν
καθαίρεσιν λείπεργίας. ὁ δὲ ἔλεγε, μῆτε δικά-
σαδς, μῆτε τῶν ἱραφῶν ἐπακῆσαι, μῆτε ἀπο-
λοίαν ποιήσαδς, μῆτε μὴν κτ' κρηθῆναι παρῶν,
ἀλλ' ὑπὸ βασιλείας ἐξελαθῆναι τε, καὶ αὐτὸν πάλιν
ἀνακληθῆναι. ἔσυνόδω συληροῦθη δὲ σῆς ἐλέρας, ἐκ

illius genibus admovit. Adeo virtus
infestissimo cuique reverentiam ac ter-
rorem injicere solet.

CAP. XXXIV.

De iis, quæ Joannis causâ acciderunt.

Verum invidia splendorem ejus
sapientia ferre non potuit. Ita-
que consuetis utens artibus, Constans-
tinopolim, seu potius orbem terrarum
ejus eloquentiâ ac doctrinâ orbavit.
Ego vero ad hanc historiæ partem de-
lapsus, qualiter affectus sim nescio.
Nam dum injurias ei illatas narrare cu-
pio, eorum qui injuriarum auctores fu-
ere, reliquæ omnes virtutes mihi pu-
dorem injiciunt. Quocirca ipsorum
etiam nomina tegere conabor. Hi
ergo cum diversas haberent odii ac
simulacris causas, coruscantem qui-
dem ejus viri virtutem intueri no-
luerunt. Infelices vero quosdam
accusatores nacti, cum calumnias
manifestas esse perspicerent, procul ab
urbe synodum congregarunt, & sen-
tentiam tulerunt. Porro Imperator
credens sacerdotibus, eum procul ab
urbe Regia relegavit. Joannes igitur
cum nec audisset accusationem, nec
defensionem attulisset, quasi convic-
tus fuisset de criminibus, quæ ipsi ob-
jecta erant, coactus est urbe excedere,
& ad navale in ostio Ponti situm, quod
Hieron vocant, perrexit. Sed cum
nocturnus terræ motus contigisset,
ipsamque Augustam gravis invasisset
terror, legati primo diluculo ad exu-
lem mittuntur, rogaturi ut quamprimum
ad urbem rediret, & civitatem
periculo liberaret. Post hos secundi
missi sunt, & post secundos tertii; adeo
ut Bosphorus legatorum multitudine
compleretur. Quod cum cognovisset
fidelissimus populus, statim ostium
Propontidis navigiis obtexit. Uni-
versi enim obviam processerunt cereas
faces præferentes. Ac tum quidem
caterva inimicorum dissipata est. Pau-
cis vero mensibus elapsis, iterum con-
venerunt, pœnasque ab eo exegerunt
non jam falsorum criminum illorum, sed
quod post depositionem ministerio suo
functus fuisset. Verum ille ajebat se ju-
dicatum non fuisse, & nec crimina ob-
jecta audisse, nec iis respondisse, nec
præsentem condemnatum esse; sed ab
Imperatore expulsum, ac denuo esse
revocatum. Altera igitur synodo con-
gregata, judicio opus non habuerunt

Joannis inimici. Sed cum Imperatori persuasissent justam ac legitimam fuisse sententiam, non urbe solum Regia eum expulerunt, sed in parvum quoddam ac desertum Armeniae oppidum relegarunt, cui nomen est Cucuso. Mox inde educitum, Pityntem transportarunt. Oppidum est situm in extremis finibus Ponti & Imperii Romani, quod accolunt crudelissimi Barbari. Verum clemens Dominus, invictum athletam ad hanc infulam non permittebat abduci. Nam cum venisset Comana, ad vitam senii ac doloris expertem eum transfudit. Corpus verò ejus quod egregio certamine perfunctum fuerat, juxta loculum sancti Martyris Basilisci depositum est, cum id Martyr in tomnis apparens fieri jussisset. Porro quot Episcopi ejus causâ pulsi sint Ecclesiis, & in extremos Imperii Romani fines deportati: quot item Monachi eandem calamitatem perpeffi sint, superfluum arbitror commemorare, & prolixam historiam texere: praesertim cum ea, quae tristia sunt, contrahenda esse centeam, & Auctorum, qui ejusdem nobiscum sunt fidei, errata obtigenda. Plerique certe eorum, qui injurias fecerant, poenas dederunt, & per ea quae passi sunt, emolumentum aliis attulerunt. Caeterum hanc injustitiam praecipue detestati sunt Episcopi Europae. A communione enim eorum, qui haec fecerant, se ipsos separarunt. Illyriciani quoque omnes, eorum partibus sese adjunxerunt. Orientalium verò urbium quamplurimi, communionem quidem sceleris refugerunt: corpus tamen Ecclesiae haudquaquam disciderunt. Et post mortem magni Doctoris orbis terrarum, Occidentales Episcopi, Episcoporum Aegypti & Orientis, & Bospori ac Thraciae communionem non prius admiserunt, quam divini illius viri nomen unà cum reliquis fato functis Episcopis consignassent. Et Arsacium quidem, qui post illum ordinatus est, ne salutare quidem dignatus fuit. Atticum verò Arsacii successorem, qui multas ad ipsos legationes miserat, & pacem cum ipsis habere postulaverat, tandem susceperunt, postquam is nomen illius in sacras tabulas retulisset.

Ἐδέθησαν δίκης οἱ δυσμῆεις, ἀλλὰ τὸν βασιλέα πέσαντες ἔνομον καὶ δικαίαν ἔνοιαν τῶν ἡσυχῶν, ἐ μόνον τὴ πόλεως ἐκείνης ἐξήλασαν, ἀλλὰ καὶ εἰς πᾶσα πολίχνην σμικρὰν τε καὶ ἄσπετον τὴν δερμῖαν ἐξέπεμψαν κενεσὸς ἡ νομα ταῦτη. κατέειπεν ὁ Ἰσαγαγός, εἰς τὴν Ἰνδὴν μελώκισαν. τέρμα ὃ τὸ το καὶ ἔπειτα καὶ τὴν Ῥωμαίων ἡγεμονίας, τοῖς ὠμῶτα γαίονδον βαρβάρους. ἀλλ' ὁ Φιλάνθεος οὐκ εἰασε δεσπότης εἰς ἐκείνο τὸ συνέδριον ἀπαχθῆναι τὸν καλλῆκον ἀθλήτην. εἰς γὰρ κόμῃνα ᾤδρα γυόμενον, εἰς τὸν ἀγῆρω καὶ κλυπὸν μελέθης βίον. τὸ δὲ γε καλῶς ἀγῆρω νισάμενον σῶμα, ᾤδρα τῶν ἡσυχῶν ἀπέειπεν βασιλίσκος ὁ μαέλυρος, τὸ το δι' οἰκείας ἀπορροίας ἰαχότος ὁ μαρτύρος. ὅπου οἱ μὲν τῶν ἐπισκόπων δι' ἐκείνων τῶν ἐκκλησιῶν ἐξήλαθησαν, καὶ αὐτὰς ὠκῆσαν ὡς τὸ οἰκὸς ἐξαίτιας, ὅπου οἱ καὶ τῶν τῶν ἀσκήτων ἡ λουσοφίαν ἡγαπηκότων τοῖς ἴσοις παθημασ ἀπέπεσον, ἀπέτῶν οἰμα δ' ἡγεῖσθαι, καὶ κύνειν τῶν συζητηθῆναι. ἀλλως τε καὶ χεῖρα νομίζω συσέλλειν τὰ σκυθρῶπα, καὶ τῶν ἀδρακότων ὁμοπίων ὄντων συγκαλύψαι τὰ πλημμελήματα ἔδωσαν μὲν οἱ δίκας τῶν ἡδονηκότων οἰπλέσοι, καὶ τοῖς ἀλλοῖς δι' ἡ ἐπαθον τῶν ὠφέλειαν ἀπορροίαν. τῶν Ἰνδῶν δὲ ἐξήλατο διαφερόντως τῶν ἀδικησάντων τὴν ἀδωρῶν ἐπίσκοποι. τῶν δὲ τῶν δεδραμένων σφᾶς ἀνὴρες ἀπέκειναν κοινωρίας καὶ ἡσυχῶν οἱ πάντες τὸ μελεθῶν ἐκείνης ἐγγύοντο, τῶν δὲ πρὸς ἡλίον ἀνίσχοντα πόλεων οἱ πλείους ἐφυγον μὲν τὴν ἀδικίαν τὴν κοινωρίαν τὸ ὅτι ἐκκλησίας οὐκ ἐμέρισαν σῶμα καὶ τελευτήσαντο ὁ ἰσχυρὸς ὁ μεγάλης διδασκαλίας τῆς ἀσκήσεως. ἐπὶ πρῶτον οἱ τῆς ἐσπέρης ἐπίσκοποι τῶν ἐν αἰγύπτῳ καὶ τῆς ἑώρα, ὅτων ἐν τῶν πόσῳ καὶ τῆς θράκης τὴν κοινωρίαν ἡσπασαντο, εἰς ἐκείνης ὁ θεσπεσίας ἀνδρὸς τῆς κοινωρίας τοῖς τεθνεώσων ἐπισκόποις συνετάξαν. καὶ χρυσάκιον μὲν, ὅς μὲν ἐκείνοι ἐγγύοντο, περιρῆσεως οὐκ ἤξισαν. ἀπὸ τῶν δὲ, τὸν δεσπότην διάδοχον, πολλὰ μὲν πρεσβευσάμενοι πολλὰ μὲν ὅ τῆς εἰρήνης τυχεῖν ἀξιώσαντες χεῖρα ὑσέρων ἐδέξατο τὴν ἀπορροίαν ἐγγύσαντα.